

SZÁVAI ATTILA

Posványság, földút, decibelológia

Bánk, üdülőövezet, kisház, kiskonyha, mehet minden egybe, mint a most készülő lecsóba (a kis dolgokra mindjárt visszatérünk még).

Tudod mi a nyolcadik főbűn, kérdezte tálalás közben a feleségét. A posványság. Miután elköltötték a vacsorát (vagy, ahogy a férfi szokta mondani: az esti takarmányt), így szólt az asszony szeretett urához: ma este úgy fütyülök, ahogy te táncolsz. A férfi ezt valami szívességfélének vélte, majd hangosan tette hozzá, Jolánom, látod te ezt itten? A szív helyén egy tábla libegett, rajta felirat: *rögtön jövök*. Jolán nem értette meg elsőre, viszont a lecsó jól sikerült.

Az emberiség egy jelentős hányada túl sokat látja magát a kirakat üvegében, ezt a csalé, áttetsző tükörképet, szatyrokkal, kispolgárisággal, hogy pontosan tudja, hol van a helye (huja) ebben a kádnyi mézes vérben, amit világnak neveznek a tudományos emberek. És a kisembereknek legtöbbször ilyesmikre futja csak: kis pénz, kis család, kis élet, kis kutya, kis traktor, kis mellű poszterlányok a barkácműhely falán.

Két hét szeptemberig. A bánki földút mellett vastagra hízott napraforgótábla. Mint megannyi (mennyi, nagyon sok) sárgasörényű szomorú tinédzser, lehajtott fejjel bámulják a talajt. Mintha magukban számolnának vissza tizennégytől nulláig.

Augusztus harmadik szombatja van. Azzal a tervvel, sanda gyanúval (kábé), pláne reménnyel érkezem a bánki tópartra, hogy folytatom ezt az írást itt. Három perccel múlt negyed hat. A tóparti színpadon este popzenei koncert lesz, folynak az előkészületek (az előkészületek úgy általában valóban folynak? Nem zajlanak? Vajon zajlik-e egy előkészület? Fejezd be). A technikusok borzas fejjel és meglehetősen lelkesedéssel dresszírozzák a hangtechnikát (régén volt már kettőspont): néhány percenként gázt adnak a felszerelésre, hogy zizegni kezdenek a tóparti plakátok. Így legalább akkora kihívás dolgoznom, mintha közben fát (vasúti talpfát) vágnának a hátamon, vagy ugyanott szíjat, kétsorosot, nagy, fényes csattal. A technikusok decibelisztikus (decibelológiai, decibelipari, megint kezdted) munkája, ha nem figyelek, könnyen elverheti bennem azt a belső hangerőt, ami az íráshoz minimálisan, alaphangon szükséges. Érdekes, hogy tíz hangtechnikus közül nyolc esetében az élet bármely közegében (hurkatöltés, második emeletről történő szemeteszáklevitel, rejtvényfejtés, akármi, na, akármi azért nem) első ránézésre látszik, szembe

ötlik (szembe Ottlik, nem rossz, kihasználható, írható, megírjuk majd), hogy tehát az illető hangtechnikus. A decibelek, az összetekert kábelkilométerek spiráljai, a cisz mollok és potméterek (ha így kell írni egyáltalán), nagy valószínűséggel, tudományosan kevésbé igazolt, de jól észlelhető módon nyomot hagynak egyes arcon. Ahogy egy vérbeli böllér arcában is van valami egy oldal abált szalonnából, és ahogy minden valamire való néger síkfutó arcvonásain megtalálható a startpisztoly otromba dörrenése.

Vannak pillanatok, mikor olybá tűnik (szép ez a két szó így), az írott szó nem sokkal több egy nedves frottírtörölközőről lepöckölt apró bogárnál, máskor meg épphogy kevesebb egy marék tejszínhabos méznél. Ki érti ezt. Próbálkozzunk hát barátaim (hölgyeim és uraim), próbálkozzunk, mint kiskutyák, mint tanulóvezető a szembe-forgalomban. Mondhatnám, a próba szabaddá tesz, mondom is. A világ sem több ennél, talán Isten is csak egy próbát tett a hét nappal, hogy nézzük, hátha. Hátha. Ez a hátha egyre gyakrabban köszön vissza a világfolyás követése, figyelése közben. Az angyalok unott-nyúlott tekintettel nézik a tévét, egyikük bal fülét vakarja.

Kivételesen egy dobozos sör társaságában ülök itt a stégen. Van ebben valami böfögtető ünnepélyesség.

Nem tétlen az emberiség a szomszéd stégeken... És ült csak ott magára ragadva, miután a lány nemet mondott neki a stégen...

Van valami harmónia, büszkeség, tehetség a bánki miliőben. Az utcák szagában, a fiatal lányok mozgásában, a fecskék röptében, a kidobott fazekak horpadásaiban, a tóparti séták papucs-klaffogásaiban, a kocsmafalra kiakasztott focicsapat tekinteteiben, a strand ember-morajlásában, a tóparti stégek tartásában, a vízből kikecmergő fürdőzők tószagában (mindjárt vége) és a kacsák, ó igen, a kacsák lábtartásában, miközben leszállnak a tófelszínre.

